

Nr 46.

Av herr **Falk m. fl.**, om skrivelse till *Kungl. Maj:t* angående upphävande av den statens befattningshavare åliggande skyldighet att erlägga avgifter för sin egen samt sina änkors och barns pensionering.

Enligt gällande bestämmelser i fråga om statstjänstemäns pensionering åligger det tjänsteinnehavarna att själva bidra till bestridande av de med deras pensionering förenade kostnader. Detta sker genom erläggande av vissa pensionsavgifter, vilka utgå medelst avdrag å till betalning förfallna lönebelopp.

Debitering, uppbörd och redovisning av dessa avgifter erfordra en vidlyftig och besvärlig administration, som därjämte förorsakar avsevärda utgifter. Då dessa förvaltningskostnader icke kunna anses stå i rimlig proportion till de avgifter, som tjänstemännen hava skyldighet att erlägga, har fråga uppstått, huruvida icke åtgärder borde vidtagas för att åstadkomma en förenkling härutinnan och på samma gång en besparing i kostnader.

Enligt vårt förmenande skulle detta önskemål kunna förverkligas på det mest effektiva sätt, därest föreskrift meddelades om bortfallande av ifrågavarande skyldighet och avlöningsbeloppens beräkning såsom nettolöner.

Någon förskjutning i avlöningsförhållandena är sålunda ej ifrågasatt eller att eljest tillerkänna tjänstemännen någon förmån. Vad vi åsyfta är endast att genom de onödiga omkostnadernas försvinnande bereda staten en direkt ekonomisk vinst. Arbetet med pensionsavgifternas debitering och redovisning skulle nämligen bli öfverflödigt.

Från tjänstemannahåll har gentemot den hittills tillämpade anordningen erinrats, att densamma i själva verket innebure, att staten vid avlöningsens utbetalande gäve med den ena handen och återtog pensionsavgift med den andra.

Vad som ovan åberopats som skäl för borttagande av tjänstemännens avgifter för egen pensionering synes också i stort sett tala för upphörandet av skyldigheten att erlägga särskilda avgifter för änke- och barnpensioneringen. De enskilda pensionskassorna skulle i så fall övertagas av staten och till befattningshavarnas änkor och barn skulle utgå en viss lika procent av avlöningen.

Den av oss ifrågasatta reformen, som givetvis bör avse statsförvaltningen i dess helhet, innebär utan tvivel ett led i strävandet efter sparsamhet och förenkling i vår administration. Reformens genomförande torde i viss mån underlättas därigenom, att med undantag för befattningshavare vid kommunikationsverken, för vilka en helt ny pensionsförfattning för kort tid sedan utfärdats, pensionsförhållandena för samtliga övriga befattningshavare ännu ej ordnats i enlighet med moderna löneprinciper eller ens utgjort föremål för Kungl. Maj:ts slutliga behandling.

Emellertid torde vara uppenbart, att för pensionsväsendets ordnande på ovan antytt sätt utredning erfordras av en del härmed sammanhängande förhållanden. En sådan utredning torde icke lämpligen kunna åvägabringas annorledes än genom Kungl. Maj:ts försorg.

På grund av det anförda tillåta vi oss att hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes snarast möjligt låta föranstalta om utredning rörande en sådan revision av de för statsförvaltningen gällande pensionsbestämmelserna, att den befattningshavarna åliggande skyldigheten att erlägga avgifter för egen samt deras änkors och barns pensionering måtte bortfalla, ävensom att för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen föranleder.

Stockholm den 18 januari 1921.

Johan Falk.

F. Block.

Karl Starbäck.

K. E. W. Söderhielm.

Th. af Ekenstam.

P. E. Lindström.
